

- w każdym razie obniżenie kwoty grzywny nałożonej na Feralpi w Decyzji, zważywszy na nadmierny czas badania sprawy T-70/10 przez Sąd;
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania, jak również kosztami postępowania w sprawie T-70/10.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania Feralpi podnosi sześć zarzutów:

- Sąd naruszył prawo, uznając, że przy wydaniu Decyzji nie doszło do naruszenia zasady kolegiałości;
- Sąd naruszył art. 10 rozporządzenia nr 773/2004 ⁽¹⁾ oraz art. 6 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC), stwierdzając, że możliwe było wydanie Decyzji bez wysłania do wnoszącej odwołanie pisma w sprawie przedstawienia zarzutów i bez zapewnienia jej skorzystania z prawa do obrony;
- Sąd naruszył art. 6 EKPC oraz art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, uznając, że termin, jaki upłynął między wydaniem wyroku z dnia 25 października 1997 r. w sprawie T-77/03 i wydaniem Decyzji, nie był nadmiernie długi;
- Sąd błędnie zastosował w niniejszej sprawie art. 65 EWWiS oraz pojęcia porozumień i uzgodnionych praktyk, które są istotne w kontekście tego przepisu, jak również stosowne zasady dotyczące ciężaru dowodu, przyjmując istnienie jednolitego i ciągłego naruszenia na włoskim rynku prętów zbrojeniowych do betonu w latach 1989–1992 i 1993–1995, a także udział Feralpi w tym naruszeniu. W tym kontekście Sąd nie uwzględnił szczególnego charakteru ram prawnych EWWiS mających zastosowanie do sektora prętów zbrojeniowych do betonu. Ponadto Sąd ewidentnie zniekształcił znaczenie i zakres istotnych dowodów, które przedstawiono. Pod tym względem uzasadnienie jest niepełne i nielogiczne;
- Sąd naruszył zasady równego traktowania i proporcjonalności, gdyż odstąpił od wykonania nieograniczonego prawa orzekania, by naprawić błąd popełniony przez Komisję przy ocenie konkretnego znaczenia Feralpi oraz innych przedsięwzięć w ramach naruszenia dla celów określenia kwoty podstawowej grzywny;
- Sąd naruszył przepisy art. 47 karty, ponieważ nie zbadał skargi w rozsądnym terminie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszące się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. 81 i art. 82 traktatu WE (Dz.U. L 123, s. 18).

**Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 9 grudnia 2014 r. w sprawie T-92/10
Ferriera Valsabbia i Valsabbia Investimenti/Komisja, wniesione w dniu 20 lutego 2015 r. przez
Ferriera Valsabbia SpA i Valsabbia Investimenti SpA**

(Sprawa C-86/15 P)

(2015/C 146/28)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszące odwołanie: Ferriera Valsabbia SpA i Valsabbia Investimenti SpA (przedstawiciele: D.M. Fosselard, adwokat, D. Slater, Solicitor, i A. Duron, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszące odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu ze względów opisanych poniżej; oraz
- wydanie ostatecznego orzeczenia, na mocy art. 61 statutu Trybunału Sprawiedliwości, stwierdzającego nieważność decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona wnoszących odwołanie;
- tytułem żądania ewentualnego, na wypadek gdyby Trybunał uznał, że nie ma podstaw do stwierdzenia nieważności decyzji w całości – obniżenie grzywny nałożonej na wnoszące odwołanie ze względów przedstawionych poniżej;
- tytułem dalszego żądania ewentualnego, na wypadek gdyby Trybunał nie wydał ostatecznego orzeczenia w niniejszej sprawie – postanowienie, iż rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie oraz skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd zgodnie z wyrokiem Trybunału;
- na koniec, obciążenie Komisji kosztami poniesionymi w postępowaniu w pierwszej instancji i w postępowaniu odwoławczym, zgodnie z art. 69 regulaminu postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszące odwołanie podnoszą następujące zarzuty na jego poparcie:

W **zarzucie pierwszym** wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd naruszył art. 10 rozporządzenia nr 773/2004 ⁽¹⁾. W szczególności Sąd stwierdził, że Komisja była uprawniona do ponownego wydania decyzji zaskarżonej w postępowaniu w pierwszej instancji (zwanej dalej „decyzją”) bez konieczności wysłania wcześniej nowego pisma w sprawie przedstawienia zarzutów.

W **zarzucie drugim** wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd naruszył art. 14 rozporządzenia nr 773/2004, przyjmując, że Komisja była uprawniona do ponownego wydania decyzji na podstawie przepisów rozporządzenia nr 1/2003 ⁽²⁾ bez umożliwienia przedstawicielom państw członkowskich bezpośredniego wysłuchania przedsiębiorstw.

W **zarzucie trzecim** wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd naruszył zasadę kolegalności. Sąd stwierdził, że Komisja była uprawniona do wydania decyzji w postępowaniu, w którym kolegium nie przyjęło całej decyzji w tym samym czasie, ale zamiast tego w dwóch częściach w dwóch różnych momentach, zakładając, że te dwie części stanowią razem pełną decyzję.

W **zarzucie czwartym** wnoszące odwołanie wskazują na naruszenie art. 47 karty praw podstawowych, interpretowanego w świetle art. 6 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, polegające na tym, że Sąd naruszył prawo wnoszących odwołanie do rozpatrzenia ich sprawy w rozsądnym terminie. W szczególności minęły około trzy lata pomiędzy zamknięciem pisemnego etapu postępowania i decyzją Sądu otwierającą etap ustny. Takie opóźnienie stanowi naruszenie przewidzianego w art. 47 karty prawa do skutecznego środka prawnego oraz prawa do rozpatrzenia sprawy w rozsądnym terminie. Naruszenie art. 47 karty w niniejszej sprawie jest szczególnie poważne w obliczu faktu, że wnoszące odwołanie musiały czekać ponad 14 lat, aby sąd (Sąd) rozpatrzył sprawę co do istoty, zważywszy, że pierwsza decyzja Komisji została unieważniona ze względów proceduralnych po przeprowadzeniu postępowania trwającego około siedem lat.

W **zarzucie piątym** wnoszące odwołanie wskazują na naruszenie art. 65 traktatu EWWiS. W szczególności wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd nie uwzględnił szczególnego kontekstu traktatu EWWiS i obowiązków dotyczących ujawnienia informacji oraz niedyskryminacji, nałożonych na przedsiębiorstwa w związku z tym traktatem, co doprowadziło do błędnego zastosowania orzecznictwa Trybunału dotyczącego pojęcia kartelu. Wnoszące odwołanie podnoszą, że powtórzona w czasie publikacja wykazów cen niedostosowanych do cen ustalonych w ramach kartelu spowodowała zawieszenie kartelu, którego celem było zdaniem Sądu ustalenie cen minimalnych. Niemniej jednak Sąd stwierdził, że konieczne było dalsze publicznie zdystansowanie się od kartelu.

W **zarzucie szóstym** wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd naruszył art. 47 karty, interpretowany w świetle art. 6 konwencji, stwierdzając, że czas trwania postępowania administracyjnego (to znaczy postępowania przed Komisją Europejską) nie był nadmierny w rozumieniu powyższych przepisów. W niniejszej sprawie postępowanie administracyjne trwało łącznie prawie 54 miesiące, wliczając postępowanie wstępne i późniejsze postępowanie w sprawie ponownego przyjęcia decyzji. Poza tym ponad dwa lata, które Komisja potrzebowała na ponowne wydanie decyzji, wydają się nadmierne. Powody wymienione przez Sąd w celu uzasadnienia czasu trwania postępowania w sprawie ponownego przyjęcia decyzji są niewystarczające i wewnętrznie sprzeczne, a poza tym naruszają w oczywisty sposób wcześniejsze orzecznictwo Sądu.

W **zarzucie siódmym** wnoszące odwołanie wskazują na naruszenie art. 23 rozporządzenia nr 1/2003 i zasady równego traktowania. W szczególności Komisja podzieliła w niniejszej sprawie przedsiębiorstwa na grupy w celu ustalenia podstawowej kwoty grzywny, która miała być zastosowana do każdego przedsiębiorstwa, dążąc – jak wynika z zaskarżonej decyzji – do zachowania stosunku proporcjonalności pomiędzy średnim udziałem w rynku każdej z grup i podstawową kwotą grzywny nałożoną na pojedyncze przedsiębiorstwa należące do danej grupy. Chociaż Sąd później przyznał, że Komisja zaniżyła średni udział w rynku jednej z tych grup, co skutkowało tym, że stosunek proporcjonalności, który Komisja zamierzała utrzymać, nie został osiągnięty, to nie uznał on, że konieczne było przywrócenie tego stosunku.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszące się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. 81 i art. 82 traktatu WE (Dz.U. L 123, s. 18).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 9 grudnia 2014 r. w sprawie T-85/10 Alfa Acciai/Komisja, wniesione w dniu 20 lutego 2015 r. przez Alfa Acciai SpA

(Sprawa C-87/15 P)

(2015/C 146/29)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnosząca odwołanie: Alfa Acciai SpA (przedstawiciele: D.M. Fosselard, adwokat, D. Slater, Solicitor, i A. Duron, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu ze względów opisanych poniżej; oraz
- wydanie ostatecznego orzeczenia, na mocy art. 61 statutu Trybunału Sprawiedliwości, stwierdzającego nieważność decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona wnoszącej odwołanie;
- tytułem żądania ewentualnego, na wypadek gdyby Trybunał uznał, że nie ma podstaw do stwierdzenia nieważności decyzji w całości – obniżenie grzywny nałożonej na wnoszącą odwołanie ze względów przedstawionych poniżej;
- tytułem dalszego żądania ewentualnego, na wypadek gdyby Trybunał nie wydał ostatecznego orzeczenia w niniejszej sprawie – postanowienie, iż rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie oraz skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd zgodnie z wyrokiem Trybunału;